Vertinimo komisija sudare:

Tautvydas Polius

Simona Norgelaite

Vilma Poliuviene

2 -3 klasių:

I vieta Anika Urbonas 3B klasė Maironio lituanistinė m-kla

„Kodėl man brangi lietuvių kalba?”

Man brangi lietuvių kalba, nes tai mano senelių ir prosenelių kalba. Man patinka, kad mūsų kalba labai turtinga ir graži. Mano visa šeima kalba lietuviškai ir aš noriu tęsti tą tradiciją.

Kiekvienais metais aš skrendu į Lietuvą, kad galėčiau praleisti ten vasarą. Lietuva labai graži šalis. Ten smagu būti.

Kai nuvažiuoju pas senelius į kaimą, aš galiu su jais susikalbėti lietuviškai. Ten bėgioju po kaimą ir žaidžiu baseine. Visada smagu eiti į daržą su močiute, skinti braškes ir žirnius. Kai einame į žaidimo aikštelę, žaidžiame iki vėlumos. Kai tėtis pakviečia ledų valgyti, einame jų pirkti į parduotuvę. Kai nuvažiojame pas pusseseres, nenorim iš ten išvažiuoti.

Man labai smagu Lietuvoje. Jeigu nebūtų Lietuvos, nebūtų manęs, nemokėčiau lietuvių kalbos.

II vieta Sofia Stašaitytė 3A klasė Čikagos lituanistinė m-kla

„Miško pasaka“

Kas vyksta miške?
Miškas yra žvėrelių , vabaliukų, augalų ir medžių namai.

Labiausiai man patinka būti miške vasarą ir pavasarį. Pavasarį miške viskas prabunda. Pasirodo medžių lapeliai, išdygsta pirmosios gėlės, pradeda čiulbėti paukšteliai. Vasarą miške viskas žalia, kvepia gėlės.

Būti miške gera ir smagu. Man patinka stebėti, kas vyksta miške: ką veikia stirnos, voverės, skruzdės ir paukščiai.

Žmonės kartais pamiršta, kokia svarbi yra gamta. Jie ateina pasidžiaugti į mišką ir pamiršta susirinkti šiukšles, kerta miškus.

Mažo stiklo gabalėlis gali sukelti gaisrą. Mes turime žinoti, jog esame gamtos svečiai, todėl turime saugoti ir mylėti ją. Jeigu saugosim ją, gamtoje bus gražu kaip pasakoje, kur visi laimingai ir draugiškai gyvena.

III vieta Antonia Venckutė 2 klasė Šv. Kazimiero lituanistinė m-kla

“Kodėl man brangi lietuvių kalba?“

Lietuvių kalba man yra brangi. Aš myliu lietuvių kalbą. Labai mėgstu keliauti į Lietuvą ir ten bendrauti su žmonėmis. Man ši kalba brangi dėl to, kad primena iš kur aš esu kilusi, iš kur yra kilę tėveliai.

Man patinka lankyti lietuvišką mokyklą, nes ten turiu daug draugų ir išmokstu daug dalykų.

Aš noriu gerai kalbėti lietuviškai ir kad Lietuva visados gyvuotų.

Paskatinamieji:

Viktorija Korsakas 3 klasė A. Kazickienės lituanistinė m-kla

"Kodėl man brangi lietuvių kalba?"

Lietuva yra mano tėvelių gimtoji šalis. Aš gimiau Amerikoje. Aš kalbu lietuviškai ir tai man labai svarbu. Man dar reikia mokytis ir pasistengti, kad kalba būtų taisyklinga. Mano draugė pasakė, kad gerai, jog aš moku kalbėti dviem kalbom. Mano tėveliai lietuviai. Todėl man labai svarbu mokėti lietuvių kalbą, nes noriu, kad ir mano vaikai mokėtų šią kalbą.

Kiekvieną vasarą skrendame į Lietuvą. Mano senelis gyvena Lietuvoje. Jo vardas Antanas. Jis dažnai būna pas mano tetą Ramutę. Mes visi bendraujame lietuviškai.

Aš džiaugiuosi, jog esu lietuvė.

Lukas Kelpšas 2 klasė Gedimino lituanistinė m-kla

„Miško pasaka"

Juozas Tumas Vaižgantas gimė 1869 metais. Jis buvo kunigas ir rašytojas. Jis labai mylėjo gamtą.

Man taip pat patinka miškas. Miške mane sutinka miško gyvūnai. Ten gyvena lokiai, lapės, žalčiai, voverės traška medžiuose.

Mes turime gerbti ir saugoti gamtą. Jei nesaugosime, nebus kur gyvūnams gyventi.

Lietuvos gamta graži ir turtinga. Ji graži žiemą, pavasarį, vasarą ir rudenį.

Veronika Harton 2 klasė Kristijono Donelaičio lituanistinė m-kla

„ Kodėl man brangi lietuvių kalba?“

Man lietuvių kalba brangi, nes mano šeima kalba lietuviškai. Aš taip pat kalbu lietuviškai. Aš galiu skaityti lietuvių kalba. Aš moku rašyti lietuviškai.

Man patinka lietuviški valgiai. Man gražūs Lietuvos gyvūnai ir paukščiai.

Ir man labai patinka Kakė Makė. Ji kalba ir dainuoja lietuviškai. Ji yra lietuvė.

Lietuvių kalba man patinka, nes ji yra graži ir turtinga.

4 – 6 klasės:

I vieta Elžbieta Kungytė 6 klasė Niujorko Maironio lituanistinė m-kla

„Ką mums kalba miškai ir pievos“

Lietuva – šalis pilna miškų, pievų ir girių. Bet ar kada nors pagalvojote, jei jie prabiltų, ką jie mums papasakotų?

Mes, miškai, gyvavome daugiau negu tūkstantį metų. Mes gyvavome per pagonių laikus, kai ramybė ošė medžiuose. Kai miškai buvo pagonių garbinami. Tai buvo laikai, kai šventa ugnis degė ir spragsėjo. Kanklės grojo savo švelnią melodiją, o senieji Kriviai pasakojo vaikams pasakas apie vilkus ir taurus.Tai buvo laikai, kai galėjai pajusti Medeinos dvasią šukuojant medžių lapus, girdėti paukščių čiulbesį, tokį švelnų, kaip vaiko juoką.

Bet laikas bėgo. Lietuviai kariavo. Atėjo kryžiuočiai. Jie plėšė, drąskė, degino namus ir kaimus. Bet lietuviai ne iš kelmo spirti. Griebė ką turėjo ir bėgo į miškus ir pievas kovoti. Mes girdėjome, kaip jų kardai žvangėjo, kaip jų šauksmai amžiams buvo nutildyti. Lietuviai ėjo į karą negalvodami apie ateitį ir mirė skanduodami Lietuvos vardą.

Ką jūs darytumėte, jei viskas, ką tu myli, ką vertini, būtų išplėšta iš tavęs? Jei tavo kultūra, kalba būtų uždrausta? Bet lietuviai niekam neatidavė to kas jiems brangiausia. Knygnešiai nešė, slėpė lietuvišką literatūrą mūsų miškuose. Mes prisimename jų žingsnius, lengvus kaip pūkas, bėgančius per mišką. Kartais jie slėpdavo knygas ar laikraščius mūsų kamienuose, tikėdamiesi, kad ten jų niekas neras. Lėkdami, kaip vėjas, knygnešiai dalino knygas. Širdys ilgėjosi lietuviškos kalbos ir jie buvo pasiruošę neleisti jai išnykti.

Jai pažvelgtumėte į mano kamieną, pamatytumėte, kad jis nėra tobulas. Žievė jau nusilupusi ir kelios kulkos joje įstrigusios. Jos nuo tų laikų, kai partizanai miškuose slapstėsi. Drąsūs lietuviai išeidavo į miškus kovoti už Lietuvą. Galėjai girdėti sudžiūvusią žolę, traškant po kojomis ar greitą kvėpavimą, bėgant per mišką. Taip jie dešimt metų gynė Lietuvą ir savo galvas už ją padėjo. Deja... Penkiasdešimt metų miškai nematė laisvų žmonių.

Dabar ir vėl žaliuojame laisvoje Lietuvoje. Mūsų šaknys įaugusios į laisvą lietuvišką žemę, o mūsų lapuose ošia laisvas lietuviškas vėjas. Mes augame tokioje Lietuvoje, kur visi yra laisvi. Ir tik mes, Lietuvos miškai ir pievos, prisimename, kiek vargo lietuviai turėjo patirti, kol tikrai tapo laisvi.

II vieta Silvia Clemens 5 klasė lituanistinė m-kla „Lietuvėlė“

„Lietuvos vietovardžių kilmė – mūsų istorija ir garbė“

Lietuva labai sena valstybė. Lietuvos istorija yra apipinta legendomis ir mitais. Lietuvoje yra daug pilių, piliakalnių, ežerų ir žmonių, garsinančių Lietuvą.

Didysis kunigaikštis Gediminas. Jis įkūrė Vilnių. Didysis kunigakštis Gediminas susapnavo staugiantį geležinį vilką. Jis nuėjo pas žynį Lizdeiką ir paklausė ką jo sapnas reiškia. Lizdeika atsakė, kad Gediminas turi pastatyti miestą. Tas miestas bus garsus ir visi apie jį žinos. Taip Gediminas įkūrė miestą Vilnių. Viduryje miesto supylė piliakalnį ir ant jo pastatė Gedimino pilį. Vilnius tapo garsus visoje Europoje. Gediminas nusprendė, kad Vilnius yra Lietuvos sostinė. Ir Vilnius garsus iki šiol. Mieste tikrai yra ką pamatyti. Iš televizijos bokšto galima plačiai apžvelgti visas jo apylinkes.

Jau daugelį metų klesti Vilnius. Jis išliko garsus, kaip geležinio vilko staugimas. Lietuva yra mažytė, bet labai sena ir stipri šalis Europos centre.

III vieta Sigita Jurgutis 4 klasė „Žiburio“ lituanistinė m-kla

„Lietuvos vietovardžių kilmė – mūsų istorija ir garbė“

Seniai, labai seniai Palangos miestelyje gyveno mergaitė, vardu Birutė. Ji buvo graži ir protinga žvejo duktė. Ji turėjo stakles ir ausdavo audeklus, padėdavo

mamai. Birutė turėjo svarbų darbą. Su kitomis mergaitėmis ji dieną ir naktį turėjo ant kalno kūrenti ugnį ir saugoti, kad ji niekada neužgestų. Ji buvo vaidilutė. Ji nešiojo ilgus, baltus marškinėlius surištus juosta. Ant galvos turejo rūtų vainikėlį ir gintaro karolius ant kaklo. Vieną kartą mama paprašė, kad ji nuneštų pietus savo broliams žvejams. Broliai atplaukė, pavalgė, padėkojo sesutei ir vėl išplaukė žvejoti. Birutė ėjo per mišką namo. Staiga ji kažką išgirdo ir pasirodė raitelių būrys. Ant gražaus žirgo buvo jaunas vyras. Jis paklausė Birutės kaip nujoti pas vyriausią žynį. Birutė nurodė kelią ir nuėjo namo. Vėliau ji sužinojo, kad tai buvo Gedimino sūnus Kunigaikštis Kęstutis, kuris jojo pas žynį pasitarti dėl žygio prieš kryžiuočius. Kęstutis įsimylėjo Birutę ir paprašė jos tėvo, kad leistų ją vesti. Buvo puikios vestuvės. Kai Kęstutis mirė, Birutė grįžo į Palangą ir toliau tarnavo dievams. Jos garbei buvo supiltas Birutės kalnas.

Paskatinamieji:

Ema Kimmage 4 klasė Kristijono Donelaičio lituanistinė m-kla

„Ką mums kalba miškai ir pievos?

Man Lietuva tai miškai, pievos, upės ir ežerai. Lietuviams miškas yra kaip namai. Jie padeda ir maitina. Jie – slėptuvė partizanams ir magija kunigaikščiui Gediminui, kuris miške sapnavo geležinį vilką. O man miškas yra grybų ir uogų namai. Mano senelis kas dieną eina į mišką grybauti. Man patinka eiti kartu su seneliu, nes jis viską žino apie grybus.

Mano močiutė renka ir džiovina žoles, kad žiemą mes nesirgtume. Ji dažnai iš miško parneša žemuogių, kurias aš suveriu ant smilgos. Man patinka eiti į mišką su močiute. Ten visko tiek daug. Man Lietuva, tai ryšys su gamta.

Tomas Burbulis 5 klasė Gedimino lituanistinė m-kla

" Ką mums kalba miškai ir pievos"

Lietuvos miškai ir pievos turi daug paslapčių. Ar tu žinai apie knygnešius? Aš tau papasakosiu, kaip knygnešiai gyveno ir kodėl jiems buvo svarbūs miškai.

Knygnešių darbas buvo nelengvas. Jie turėjo žinoti viską apie savo aplinką, kad galėtų gerai pasislėpti nuo žandarų. Žandarai buvo rusų policininkai, kurie darė viską, kad išnyktų lietuvių kalba. Bet jiems nepavyko! Knygnešiai labai stengėsi, kad niekas nepamirštų lietuvių kalbos. Jie nešė knygas slapta per miškus ir pievas ir dalino jas žmonėms. Jų darbas buvo labai pavojingas.

Vieną kartą buvo knygnešys Jurgis Bielinis. Jį pagavo žandarai ir vežė į kalėjimą. Naktį Jurgis pergudravo žandarus ir pabėgo basomis kojomis per sniegą į mišką. Jei nebūtų miško kur pasislėpti, Jurgį žandarai būtų nužudę arba į kalėjimą uždarę.

Miškai ir pievos mena daug istorijų. Medžiai padėjo slėptis nuo priešų, jie saugo mūsų istoriją.

Deivis Danovitch 5 klasė šv. Kazimiero lituanistinė m-kla

„Ką mums kalba miškai ir pievos"

Jeigu medžiai ir pievos galėtų kalbėti, jie daug papasakotų. Pirma giriose gyveno tik žvėrys. Po daug metų atsikėlė pirmieji lietuviai. Jie buvo pagonys ir garbino gamtos jėgas. Ąžuolų miškeliai jiems buvo šventos vietos, kur meldėsi Gabijai, Perkūnui ir kitiems dievams. Žmonės tikėjo, kad augalai ir medžiai buvo šventi, todėl juos labai gerbė.

Vėliau augalai pasakotų apie didžiųjų kunigaikščių amžių. Tuo laiku kunigaikščiai ir kiti didikai pilis statė giriose. Miškuose ir pievose vyko svarbūs mūšiai. Miške plėšikai užpuolė Vytauto Didžiojo karūnos procesiją.

Vėliau Rusija užėmė Lietuvą ir 123 metus ją valdė. Rusija uždraudė lietuvių kalbą. Knygnešiai slapta per miškus į tėvynę nešė lietuviškas knygas. Vėliau į Lietuvą atėjo vokiečiai. Miškuose jie žvėriškai žudė žydus ir jų rėmėjus. Vėliau vėl sugrįžo rusai. Jie metė lietuvius į traukinius ir vežė į Sibirą. Partizanai ilgai slapstėsi miškuose kovodami prieš okupantus.

Dabar Lietuva laisva. Miškus saugo nacionaliniai parkai. Po tiek metų žmonės ir toliau miškuose grybauja ir uogauja. Gamta yra gerbiama.

7-8 klasės:

I vieta Brigita Šumskaitė 8 klasė Detroito "Žiburio" lituanistinė m-kla

„Aš esu Pasaulio lietuvis"

Pasaulio lietuvis – du žodžiai, šešiolika raidžių. Pasaulio lietuvis yra žmogus, kuris yra lietuvis, bet gyvena ne Lietuvoje. Tas žmogus išlaiko visas tradicijas, myli tėvynę ir didžiuojasi, kad yra lietuvis. Gal tas lietuvis lanko lietuvių kultūros centrą ar lituanistinę mokyklą. Aš esu Pasaulio lietuvė. Aš gyvenu Amerikoje, bet Lietuva yra mano tėvynė. Mano pirma kalba buvo lietuvių kalba. Aš labai mėgstu lietuviškus patiekalus. Aš lankau lituanistinę „Žiburio" mokyklą, o mano tėveliai gimė Lietuvoje. Aš esu buvusi Lietuvoje, todėl žinau, kokia tai nuostabi šalis. Lietuva jauna ir maža valstybė. Ji nėra labai žinoma. Bet koks aplanko mane džiaugsmas, kada kitiems pasakai, kad mano šaknys yra lietuviškos. Dažnai amerikiečiai manęs klausia iš kur mes esame, kokios yra mūsų tradicijos, kokios šventės ir kur yra ta Lietuva. Kiekvieną kartą, kai manęs klausia, aš prisimenu Lietuvą ir lietuviškus draugus. Sunku kartais būti Pasaulio lietuve, nes esu labai toli nuo Lietuvos ir kiti žmonės dažnai primena, kad mes amerikiečiai. Bet mes, Pasaulio lietuviai, bandome saugoti lietuvių kultūrą, tradicijas ir vartoti lietuvių kalbą. Tai nėra lengva, kai tik vieną kartą per savaitę mes suvažiuojam į lituanistinę mokyklėlę ir tik kelias valandas mokinamės lietuviškai. Mes bandome kuo daugiau sužinoti apie Lietuvą. Nesunku Lietuvą mylėti. Sunkiau kalbėti, rašyti, suprasti ir viską žinoti apie Lietuvą, kai mes gyvename taip toli nuo jos. Aš didžiuojuosi būdama lietuvė. Aš galiu skaityti, rašyti ir kalbėti lietuviškai. Man sunku, bet aš stengiuosi. Vasarą aš važiuoju į lietuviškas stovyklas, kur aš turiu daug draugų – Pasaulio lietuvių. Kai mes visi kartu giedame Lietuvos himną, visi pajuntame, kad mes tikrai sujungti Lietuvybėje. Mes, Pasaulio lietuviai, gražiai lietuviškai bendraujame, kalbame apie Lietuvos gamtą, prisimename Lietuvos istoriją. Prie laužo kartu dainuojame lietuviškas dainas ir visai nesvarbu iš kokios tu šalies. Visi esame lietuviai. Mes žinome kas yra Lietuvos prezidentė, žinome sostinę, žinome lankytinas vietas ir miestus. Žinome, kad Lietuva nors ir maža, ji mums labai brangi. Tik trys milijonai lietuvių išsimėčiusių pasaulyje, bet visi jie

sujungti Lietuvybėje. Aš labai didžiuojuosi, kad esu Pasaulio lietuvė. Aš visada kalbėsiu lietuviškai, visiems pasakosiu apie Lietuvą, kokia ji didinga šalis, kokia turtinga istorija ir kultūra. Aš esu Pasaulio lietuvė ir galiu tai padaryti!

II vieta Jonas Covalesky 8 klasė Dr.V. Kudirkos lituanistinė m-kla

„Ramanauskas Vanagas mokytojas ir partizanas“

Adolfas Ramanauskas-Vanagas buvo partizanas Lietuvoje nuo 1945m. iki 1957m. Daug žmonių tai žino, bet dauguma nė nežino, kad jis buvo ir mokytojas. Ramanauskas gimė Amerikoje. Kada jis mokinosi, jis norėjo tapti mokytoju. 1940 – 1945m. jis dirbo mokytoju Alytaus mokytojų seminarijoje. Jis dirbo mokytoju tuo metu, kai Sovietai okupavo Lietuvą. Jis mokino matematiką ir lietuvių kalbą, buvo fizinio lavinimo ir pedagoginės praktikos vadovas, dėstė karinį parengimą. Jis buvo labai laimingas, bet sovietinė okupacija sugriovė jo planus. Ramanauskas tapo partizanu. Būdamas partizanu, jis mokė kitus kaip reikia kovoti už Lietuvą, kaip reikia atgauti jos nepriklausomybę, kaip reikia neatiduoti Lietuvos priešams. Jis suprato, kad reikia turėti gerą pasipriešinimo sistemą. Ramanauskas mokė žmones iš savo knygų. Knygose rašoma kaip jis gyveno miškuose ir kaip jis kovojo su kitais partizanais. Adolfas Ramanauskas buvo labai svarbus Lietuvai, nes ir būdamas mokytoju ir būdamas partizanu, jis mokino kitus žmones. Ramanauskas kovojo už Lietuvos nepriklausomybę. Jis buvo vienas iš partizanų vadovų. Jo knyga „Partizanų gretose“ apie partizanų kovas. 1949m. Ramanauskas buvo Lietuvos laisvės kovos sąjūdžio tarybos deklaracijos signataras, LLKS tarybos prezidiumo pirmininko pirmasis pavaduotojas. Sovietai labai norėjo sužinoti, kur Ramanauskas slepiasi, todėl nuėjo pas jo draugą Antaną Urboną, kuris ir pasakė. Ramanauskas buvo suimtas ir vienus metus buvo kankinamas. Po metų jis mirė. Jis buvo paskutinis karininkas suimtas ir sušaudytas Sovietų valdžios. Tiktai 2018m. jo palaikai buvo rasti ir palaidoti Vilniuje.

Ramanauskas buvo kovotojas už Lietuvos Nepriklausomybę, jis buvo labai svarbus Lietuvos istorijai. Adolfas Ramanauskas-Vanagas buvo mokytojas ir partizanas.

III vieta Sofija Vorobjovas 7 klasė Lietuvių m-kla Vašingtone

„Aš esu Pasaulio lietuvė“

Kadangi šie metai yra paskelbti Pasaulio lietuvių metais, mes su mokytoja nutarėme, kad gyvenantiems užsienyje reikia parašyti apie tai, kad mes esame lietuviai. Bet kaip aš galiu būti lietuvė?

Prieš daug metų mano tėveliai atskrido į Ameriką iš Lietuvos. Aš gimiau Amerikoje, taip kaip ir mano brolis ir mažoji sesutė. Mano mieste kur gyvenu yra lietuviška mokykla. Kiekvieną šeštadienį anksti keliamės ir einame į mokyklą. Mokykloje mokomės gražiai kalbėti, skaityti, rašyti lietuviškai. Mes šokame ir dainuojame lietuviškas dainas. Mokykloje vyksta daug įvairių renginių.

Kai ateina vasara ir laikas baigti mokyklą, aš išvažiuoju į lietuvišką stovyklą „Neringa“. Ten atvyksta daug lietuvių iš viso pasaulio. Susirandi daug naujų draugų. Stovykloje visi privalo kalbėti lietuviškai. Stovyklos pabaigoje vyksta didžiulis koncertas. Visi dalyviai apsirengia tautiniais rūbais, šoka ir dainuoja. Būna neapsakomai gražu.

Nors mes gyvename Amerikoje, visi mūsų šeimos nariai turi lietuviškus vardus. Mano mamos pavardė yra lietuviška. Mes esame lietuviška šeima.

2013 metais mano šeima dalyvavo šokių šventėje Baltimorėje. Buvo daug repeticijų, bet kaip buvo smagu, kada visi su tautiniais rūbais sustojo tikram šokiui. Ilgai visi šoko, bet dienos pabaigoje visi buvome be galo laimingi.

Lietuvoje gyvena mano seneliai, pusbroliai ir pusseserės. Laikas nuo laiko mes nuskrendame į Lietuvą, kad galėtume pamatyti savo giminaičius ir savo gimtinę. Aš beveik visur kalbu lietuviškai. Lietuviškai aš kalbu su močiute, mama, tėte, namuose, mokykloje ir Lietuvoje. Aš moku skaityti, rašyti ir kalbėti lietuviškai. Aš domiuosi Lietuvos istorija, kultūra. Aš, Sofija, septintokė, galiu save vadinti Pasaulio lietuve!

Paskatinamieji:

Ingrid Coleman 7 klasė Vašingtono Kristijono Donelaičio lituanistinė m-kla

„Aš esu Pasaulio lietuvis“

Būti Pasaulio lietuviu, reiškia turėti lietuvių kraujo ir gyventi pasaulyje. Pasaulio lietuvis turi išlaikyti lietuvių kultūrą ir tradicijas.

Aš galiu vadintis Pasaulio lietuve. Mano mama ir jos šeima yra lietuviai. Tai reiškia, kad ir aš esu lietuvė. Negyvenu Lietuvoje, bet išlaikau lietuvių kultūrą ir tradicijas. Klausau lietuvišką muziką, valgau lietuvišką maistą, kalbu lietuviškai, šoku lietuviškus šokius. Aš esu dalis didelės lietuvių šeimos.

Būti Pasaulio lietuviu yra labai svarbu ir unikalu. Lietuvių kalba yra viena iš seniausių ir sunkiausių pasaulyje. Vilniaus universitetas yra labai senas ir vienas iš geriausių universitetų Europoje. Mūsų sportininkai garsina Lietuvą. Lietuviai gerai žaidžia krepšinį. Rūta Meilutytė laimėjo keletą aukso medalių plaukime. Lietuva turi gražių miestų ir gražių vietų. Vilniuje yra Gedimino pilis ir Katedros aikštė. Labai graži ir sena Trakų pilis. O Kryžių kalnas ypatingas ir unikalus. Lietuva mažytė, bet 14 amžiuje ji buvo didžiausia šalis Europoje.

Aš gyvenu lietuvių šeimoje, turiu lietuvių kraujo, išlaikau lietuvių kultūrą ir tradicijas ir didžiuojuosi Lietuva. Aš tikrai galiu vadintis Pasaulio lietuve.

Greta Šerniūtė 8 klasė Gedimino lituanistinė m-kla

„Aš esu Pasaulio lietuvis“

Aš esu Pasaulio lietuvė. Būti Pasaulio lietuviu reiškia daug dalykų. Vienas iš jų yra tai, kad aš šneku viena iš seniausių pasaulio kalbų. Labai svarbu yra išmokti, prisiminti lietuvių kalbą, jos niekada neužmiršti ir išsaugoti ateities kartoms.

Būti Pasaulio lietuve reiškia mylėti Lietuvą ir pasiilgti, jeigu gyveni kažkur kitur. Kai aš nuskridau į Lietuvą pirmą kartą, mano širdyje buvo ramu, nes aš labai norėjau pamatyti Lietuvą. Kai grįžau namo, net minutė nepraėjo, kai pradėjau pasiilgti Lietuvos gražumo. Savo širdyje aš turiu galingą meilę Lietuvai. Kiekvieną šeštadienį aš važiuoju į lietuvišką mokyklą prisiminti ir dar geriau išmokti lietuvių kalbą, Lietuvos istoriją, geografiją, dainas ir šokius. Mokymąsis mokykloje rodo, kad aš esu pasišventusi nepamiršti lietuvių kalbos. Juk vietoje mokyklos mes galėtume būti su draugais ar žaisti kompiuteriu. Bet man svarbiau išlaikyti lietuvybę. Aš didžiuojuosi ir esu laiminga būdama Pasaulio lietuvė.

Tomas Mažeika 7 klasė San Francisko lituanistinė m-kla "Genys"

"Aš esu Pasaulio lietuvis"

Aš esu Pasaulio lietuvis! Pasaulio lietuvis yra lietuvis, kuris gyvena kažkur kitur, ne Lietuvoje. Jis gali gyventi Amerikoje, Afrikoje ar net Brazilijoje. Bet būti Pasaulio lietuviu, tai reiškia kalbėti lietuviškai. Jei tau kažkas pasakys, kad jie yra Pasaulio lietuviai, patikrinkite, ar jie tikrai moka kalbėti lietuviškai. Aš gyvenu Amerikoje. Aš esu Pasaulio lietuvis. Su tėvais namuose aš kalbu lietuviškai. Mūsų šeima laikosi lietuviškų tradicijų.Kiekvieną šeštadienį aš lankau lietuvišką mokyklėlę. Ten aš mokinuosi gramatiką, tautinius šokius ir šnekuosi su lietuviškais savo draugais. Kur aš gyvenu, beveik visi vaikai šneka viena kalba – angliškai. Visi pavydi man, nes aš moku kalbėti, rašyti ir skaityti dviem kalbom. Nesvarbu kur tu gyveni, Lietuva visą laiką yra tavo širdyje. Niekada nepaliks tavęs Lietuvos dvasia. Lietuva – tai tavo tėvynė, ten kur gyveno tavo proseneliai ir seneliai. Aš didžiuojuosi savo tėvais ir tėviške. Aš esu Pasaulio lietuvis!

9 - 10 klasės:

I vieta Benas Mongirdas 9 klasė Čikagos lituanistinė m-kla

"Kas jungia Pasaulio lietuvius?"

Dėl įvairių priežasčių vykusi ir tebevykstanti lietuvių emigracija lėmė tai, kad dabar lietuvį galima sutikti daugelyje pasaulio šalių. Nors jie pasklido po platųjį pasaulį, stengiasi nenutolti nuo Lietuvos ir nuo savo šaknų. Pirmiausia, kas tai padeda padaryti, žinoma - gimtoji kalba. Nesvarbu, kuriame pasaulio kamputyje gyventume, lietuviškai kalbame namuose. Kalbame su seimos nariais, savo draugais, giminaičiais. Kalbame kantriai, nors kartais būna ir nelengva. Mokomės lituanistinėse mokyklose, dainuojame lietuviškas dainas , skaitome lietuviškas knygas, žiūrime filmus lietuvių kalba. Dalyvaujame bendruose kūrybiniuose projektuose, kuriame laidas, spektaklius, filmus. Spauda - dar vienas būdas išlaikyti ryšį tarp išsibarščiusių lietuvių.

Visus mus jungia bendra protėvių istorija, todėl lietuviškos šventės, žymių datų minėjimas - taip pat neatsiejama mūsų tautos dalis. Neapsakomas džiaugsmas širdyje dideliame būryje giedant Lietuvos himną ar bėgant kartu maratoną.

Kiekvienos šalies patiekalai taip pat svarbus kultūrinis paveldas, todėl visi mielai vaišinamės lietuviškais valgiais ir gėrimais. Bandome iš močiučių ir mamų perimti tradicinius lietuviškus šeimų receptus.

Sakoma, kad Lietuva - krepšinio šalis, todėl šis sportas - tai dar viena Pasaulio lietuvius jungianti grandis.

Viskas labai svarbu, kad išsaugotume Lietuvos vardą, bet svarbiausia mus visus jungianti meilė Lietuvai, jos istorijai, tradicijoms, jos ateičiai ir, žinoma, žmonėms. Todėl ir skubame šeštadieniais į lituanistines mokyklas, leidžiame vasaras lietuviškose stovyklose, buriamės į lietuviškus klubus, šokame ir dainuojame įvairiuose choruose, tautinių šokių kolektyvuose. Tai jungia Pasaulio lietuvius ir

garsina Lietuvą. Didžiuojamės, jog esame lietuviai - viena tauta, viena šeima. Visada džiaugiamės išgirdę savą žodelį "labas" nesvarbu, kuriame pasaulio taške atsidurtume.

II vieta Saulė Kairytė 10 klasė Bostono lituanistinė m-kla

„Ką reiškia būti Pasaulio lietuviu?“

Ar kada nors pagalvojote, ką reiškia būti Pasaulio lietuviu?

Žmonės gali įvairiai interpretuoti žodžius "Pasaulio lietuvis". Kai kurie mano, kad Pasaulio lietuviai yra tie, kurių tėvai yra kilę iš Lietuvos. Aš manau, kad Pasaulio lietuvis ne tik turi būti kilęs iš Lietuvos, bet jis pats turi norėti būti juo, nesvarbu, kurioje pasaulio dalyje jis gyvena.

Kai kurie lietuvaičiai vaikai stengiasi išlaikyti lietuvybę, lankydami lituanistines mokyklas. Mokyklose jiems svarbu, kuo geriau išmokti lietuvių kalbą bei suprasti savąją kilmę. Jie mokosi ne tik kalbos, bet ir Lietuvos istorijos bei geografijos.

Didelė dalis pasaulio lietuvių vaikų lanko tautinių šokių kolektyvus, chorus. Juose ne tik smagu, bet tai labiau priartina prie lietuvių kultūros. Šokių ir dainų šventės - masiniai renginiai, kuriuose visi pasaulio lietuviai jaučiasi artimi ir reikalingi Lietuvai. Į jas susirenka tūkstančiai dalyviu bei žiūrovų.

Ir kiti renginiai, kuriuose buriasi Pasaulio lietuviai yra ypatingi ir svarbūs. Norėčiau paminėti šventę, kuri vyko Bostone. Buvo švenčiamas Baltijos šalių šimtmetis. Į ją susirinko lietuviai, latviai, estai iš aplinkinių valstijų. Visi kartu šventė ne tik savo šalių šimtmečius, bet ir savo kultūras bei tradicijas.

Būnant Pasaulio lietuviu svarbu švęsti lietuviškas šventes bei išlaikyti jų tradicijų svarbą. Švęsdami Kūčias lietuviai valgo dvylika patiekalų bei žaidžia žaidimus, daro įvairius būrimus. Per Užgavėnes visi kepa ir valgo blynus bei degina Morę. Taip pat švenčia Jonines ir kitas lietuviškas šventes.

Lietuviškos stovyklos taip pat labai svarbi susibūrimo vieta lietuvaičiams. Jose dalyvauti ir būti - didelė garbė.

Keliaujant aplink pasaulį galima sutikti daug Pasaulio lietuvių. Labai dažnai lietuviai ieško lietuvių, nesvarbu kur jie bebūtų, nes jiems tai aktualu ir svarbu.

Norint būti geru lietuviu, nebūtina gyventi Lietuvoje. Svarbiausia reikia mylėti Lietuvą, ją gerbti ir vadinti savo tėvyne.

III vieta Simona Bilevičius 9 klasė Maironio lituanistinė m-kla

„Garbė būti Pasaulio lietuviu”

Ką reiškia būti Pasaulio Lietuviu?

Šį klausimą labai dažnai savęs klausiu. Man yra didelė garbė būti lietuvaite.

Angliškoje mokykloje daugelis studentų nemoka kalbėti antra kalba. O aš kalbu lietuviškai. Būdama Pasaulio Lietuve didžiuojuosi kalbėdama šia sunkia kalba. Dėl to esu dėkinga lituanistinei mokyklai, nes joje mano lietuvių kalba tobulėja. Būnant lietuve yra daug galimybių susirasti gerų draugų lietuviškuose koncertuose, renginiuose, šokių kolektyvuose, choruose ar kitoje veikloje, kur buriasi lietuviai. Mano geriausi ir tikriausi draugai yra lietuviai. Aš dėkinga lietuviškoms stovykloms. Jose taip smagu! Jose galima sutikti daug lietuvių. Stovyklaudama "Dainavoje" aš turiu galimybę sutikti daugybę lietuvių ir ten susirasti naujų draugų. Juk ne kiekviena tauta gali didžiuotis tuo, kad ir po visą pasaulį išsibarstę lietuviai, yra tokie vieningi ir draugiški.

Aš labai gerbiu lietuvių kalbą, todėl su tėveliais ir sese kalbamės tik lietuviškai. Taip pat ja stengiuosi kalbėti ir su draugais. Kai manęs kas paklausia, iš kur yra kilę mano tėvai ar kokia kalba aš kalbu, visada su dideliu pasididžiavimu ir garbe atsakau, kad jie ir aš esame lietuviai.

Tai kalba, kuri jungia visus Pasaulio lietuvius. Už ją esu dėkinga ir man didelė garbė būti Lietuvos dalimi.

Paskatinamieji:

Dominykas Gaidys 10 klasė šv. Kazimiero lituanistinė m-kla

"Kas jungia Pasaulio lietuvius?"

Mes kartais savęs klausiame: "Kas mus suartina ir kas jungia su po pasauly išsibarščiusiais lietuviais"?

Dauguma galvoja, kad jungia tai, jog jie kilę iš Lietuvos. Tai svarbu. Bet, mano manymu, yra pagrindiniai dalykai, kurie jungia Pasaulio lietuvius. Tai: kalba, kultūra ir meninė veikla.

Pirmiausia, tai lietuvių kalba, kuri sujungia Pasaulio lietuvius. Nors ne visi užsienyje gyvenantys lietuviai puikiai kalba lietuviškai, bet visgi visi ja didžiuojamės ir ją branginame. Bendraudami sava kalba, mes ne tik susirandame lietuvių draugų, bet ir skleidžiame idėjas bei skelbiame pasauliui, kokia nuostabi šalis yra Lietuva ir jos kalba.

Meninė veikla: būreliai, tautinių šokių kolektyvai, chorai sujungia ir suburia Pasaulio lietuvius. Tai tradicijų, kalbos ir lietuviškumo puoselėjimas. Taip pat susibūrusios ateitininkų ir skautų organizacijos padeda išlaikyti tautos unikalumą ir pagrindines vertybes. Visa veikla skleidžia žinią, kad turime susibūrti ir veikti kartu, kad Lietuva nebūtų pamiršta.

Kultūra taip pat labai svarbi mūsų tradicijoms pratęsti. Nors daugelis žmonių galvoja, jog išvykę iš Lietuvos ir gyvendami svetur, jie neturi tėvynės, bet dar didesnė dalis Pasaulio lietuvių galvoja, kad jie taip pat yra didelė tėvynės dalis. Todėl įvairiapusiškai kuo aktyviau dalyvauja veikloje, kurioje puoselėjama Lietuvos

kultūra. Taip skleidžiam Pasauliui žinią, jog esam nuostabi tauta.

Nicholas Devoe 9 klasė A. Kazickienės lituanistinė m-kla

„Kas jungia Pasaulio lietuvius?“

Manau, kad labai daug kas jungia Pasaulio lietuvius.

Daugelis lietuvių visame pasaulyje švenčia lietuviškas šventes: Vasario 16-ą, Kovo 11 - ą, Mindaugo Karūnavimo, Užgavėnes, Rasos, Jonines, Kūčias.

Lietuviai kalba archaiška ir labai unikalia kalba. Tai jungia Pasaulio lietuvius. Daugelis pasaulio kalbininkų bei mokslininkų domisi lietuvių kalba bei kultūra.

Taip pat labai svarbus dalykas, jungiantis lietuvius - tai tradiciniai lietuviški patiekalai. Lietuviai turbūt negalėtų išgyventi be cepelinų, kugelio, šaltibarščių.

Labai ypatingas ir visam pasaulyje garsėjantis Lietuvos krepšinis - dar viena bendra lietuvių jungtis. Retas lietuvis nežiūri krepšinio varžybų, kai žaidžia lietuvių komandos.

Mes mylim Lietuvą, lietuvių kalbą, muziką, kultūrą, tradicijas, krepšinį. Tai mus, lietuvius, jungia. Ir visai nesvarbu, kuriame pasaulio kampelyje gyventume.

Aš didžiuojuosi būdamas Pasaulio lietuviu.

Elizabeth Žukauskas 9 klasė New Yorko Maironio lituanistinė m-kla

„Kas jungia Pasaulio lietuvius?“

Ne tik Lietuvoje, bet visame pasaulyje gyvenantys lietuviai stengiasi išlaikyti tai,

kas jiems brangiausia: lietuvių kalbą, kultūrą ir tradicijas. Tai labiausiai ir jungia Pasaulio lietuvius.

Aš kiekvieną šeštadienį važiuoju į lituanistinę mokyklą, nes mano abu tėvai yra lietuviai. Jie nori, kad aš mokėčiau kalbėti lietuviškai ir žinočiau Lietuvos istoriją.

Graži tradicija išsaugoti Lietuvos kultūrą visame pasaulyje, organizuojant dainų ir šokių šventes. Iš viso pasaulio lietuviai susirenka ir švenčia lietuvybę.

Praėjusiais metais tūkstančiai lietuvių paminėjo Lietuvos šimtmetį.

Lietuvių kalba jungia visus Pasaulio lietuvius. Ja kalbėti ir išsaugoti ypatingai svarbu ne Lietuvoje gyvenantiems lietuviams. Jeigu nesimokytume kalbos, tai nekomėtume nei skaityti, nei rašyti lietuviškai. Todėl svarbu jos mokytis. Jeigu kalba išnyks, tai ir lietuvių kultūra bei tradicijos išnyks.

Jei lietuvių kalba, tradicijos bei kultūra bus išsaugotos, Lietuva visada gyvuos. Net jei tik kelis žodžius žinai lietuviškai ir stengiesi jų nepamiršti - esi Pasaulio lietuvis.

I vieta Kimberly Manning

Saulėtas Krantas Saturday Lithuanian School

"Ką reiškia būti Pasaulio lietuviu"

I am from the first wave that touched the shores of JAV. I have been digging through documents, ship manifests, cemetery records, photographs, searching for my family and where they came from. Still, I am not certain of the place. Kaunas, Šiauliai, Mariampolis, Vilkaviškis, kas žino. To be Lithuanian is to understand through memory. I am anchored to Lietuva by stories, faces, food, and ritual.

My family sailed to America before the turn of the twentieth century and eventually settled in Eastern Pennsylvania. My močiutė said that her father, Pranas Stanionis, left Lithuania under an alias, escaping the Czar's army conscription and the attacks on lietuvių kalbą. He landed in America, married Juzefa, and worked in the coal mines. My great-grandparents Danisevičius opened a hotel, store, and bar on the main street in Mahanoy City, sering the growing Lithuanian population there. My great-grandfather, Antanas Danisevičius, would become the founder and director of the first Lithuanian bank in the United States.

Years later, the hotel and store were converted to houses and when my močiutė married their son, Edward, it became their home. I love to look at the photo of my grandfather as a very young child on the steps of his parents' business, imagining life for these Lithuanians so far from home.

Over the years, our family's Lithuanian traditions became Americanized, but several remained close to their origins. Every Easter, močiutė would bring the bowl of decorated eggs out from the hutch in her dining room. One of the ladies from the diaspora dyed goose eggs beautiful colors and then decorated them with traditional Lithuanian motifs. As my fingers traced the designs of the margučiai, I felt Lithuania.

Lithuania is the cooking from my grandmother's kitchen. Kugelis in the oven, pigeons in their blankets, and balandeliai simmered on the stove. Crocks of pickles and cabbage fermented under plates weighed down by rocks. Separated by only one generation from our American kitchen, my močiutė's kitchen was a foreign place.

Every August we joined the Pirma Banga and their progeny at Lithuanian Day. Lithuanian American families and their picnic tables dotted the grove, the diaspora on full display. It was the Great Hall that housed the traditional Lithuanian culture. Artists and their handicrafts, music and dancing, and traditional foods mixed in the large, wooden ballroom. The old ones would send the youngsters up the hill to the Great Hall to buy blynai and beverages for them. Walking up the wooden steps, grease from the blynai frying in the kitchen hung in the humid summer air, mixing with the sweat from the spinning folk dancers and music.

The sounds of Lithuanian music play in my head. At Lithuanian Day, folk dancers whirled to peppy polkas and traditional dainas, the crowd sometimes singing along. My močiutė's choras from St. Joseph's Church sang every year from the stage. Old women wrapped in colorful embroidery, aprons, and woven crowns, sent angelic harmonies throughout the Great Hall.

And there is the memory of my grandmother singing me to sleep as a child: "Garnys, garnys, turi ilgas kojas…" I sang this to my own children as babies, weaving the strands of my culture through another generation. I learned much at my grandmother's side. In summer, pails in hand for ougauti, we walked the two blocks to where Railroad Street sidled the train tracks. On the hill beyond the tracks were huckleberry bushes, low-growing wild blueberries. Močiutė showed me how to safely scale the stone wall, where to find the best berries, and how to carry multiple pails of berries at the same time. She would turn the huckleberries into jam or cakes. Huckleberries are small and it takes quite a few to turn them into pints of jam, yet močiutė never angered when I ate most of the berries from my pail. The jams and cakes would be shared with neighbors and friends, another important lesson from the diaspora.

Kūčios traditions have traveled through the generations of our family mostly intact. Even as my own mother created American Christmas experiences for our family, Christmas Eve celebrated our Lithuanian parts. Traditional dishes became modernized over time, but the sharing of plotkelė, the Christmas wafer, and hope for the future are still present.

Through genealogy I follow my family through lines that stretch sideway and backwards. I am learning more about my people, who they were and where they came from. Genealogy shows how and where I connect to Lithuania, however, it is in the photographs of my ancestors that I feel and see my connection to my heritage. As my fingers trace the outlines of pictures, I see in my grandfathers' faces my brother, my son, and cousins. My grandmothers' faces are me, my mother, my sisters, and my daughter. Generations from Lithuania exist in each face.

To be Lithuanian is to be part of a tribe, both ancient and modern. I nourish my LIthuanian soul by studying the language. I have joined our local bendroumenė and even attend its Saturday School as a later-in-life student.

Through the science of genealogy I have newly found cousins in the U.S., Lithuania, and around the world. Our tree grows, rooted in ancient places with branches reaching to the future.

I feed Lithuania to my family- šaltibarščiai, kugelis, blynai, grybukai. I share stories, photographs, and my latest genealogy discoveries. Although we are farther from that first wave, we continue to weave a tapestry of memories, thread by thread, tying us to Lithuania.

II vieta Julija Vizbaraitė

New York'o Maironio lituanistinė Mokykla 9 klasė

"Ką reiškia būti Pasaulio lietuviu"

There’s no formula to being Lithuanian; there’s no way to measure the importance of knowing the culture, the language, nor the immense history behind every flag waving in the wind. There are thousands - if not millions of Lithuanians abroad, some raised surrounded by the culture since they were born and others finding out when they’re 70 from the Ancestry.com box left on their porch. There are many Lithuanians who emigrated, carrying the culture to their new homes across the world, and a thousand more who are learning about their heritage from their family; some who have never flown to Lietuva before. So what connects all Lithuanians? What does it mean to be Lithuanian?

Despite the law, the answer isn’t having a passport or documents of citizenship; belonging to a culture cannot be marked or evaluated. It’s the act of doing something, the act of being a part of Lietuvos širdies. Without knowing about the culture nor the history behind it, heritage and nationality hold no pride or value. Culture is essential; it’s what differentiates humans from the billions of animals in the world, it’s what makes civilizations. It’s what makes a singular person into a family, a community, a nation.

Lithuanian culture connects Lithuanians worldwide. Whether it’s through holiday traditions, songs, dance, language, or customs, it all binds Lithuanians tucked away in far away countries together. It’s something so powerful that it’s lasted through a millennium, passing from one generation to the next, surviving through occupations decades and sometimes almost a hundred years long. This inheritance of culture is so strong, that even if Lietuva were to suddenly disappear, its language and culture would carry on for centuries on end.

And so, if culture connects us and us Lithuanian, then carrying Lithuanian culture to the world around us and to future generations is what makes someone a pasaulio lietuvis at heart. Because before there was an anthem, before there was law, maybe even before there were cepelinai, there was a culture- The heart of Lietuva.

III vieta Abigailė Mileika

Bostono Lituanistinė Mokykla 10 klasė

“Kas jungia Pasaulio lietuvius?”

Lithuanians of the world are a close-knit community. Everybody knows each other and are all friends. There are many things that bring Lithuanians together all around the world, and many date back to their Lithuanian roots. From food to family, we are all connected somehow.

Every Lithuanian around the world had ancestors who emigrated from Lithuania. And for many people, Lithuania is home. And to all Lithuanians, family is everything. All Lithuanian traditions are done with family and are important every year. Traditions such as Kučios and others are meant to bring people together and to celebrate.

All around the world, Lithuanians take pride in their food. We are well known for making so many dishes with potatoes and cabbages or beets and sour cream. The food is my favorite part. Especially cooking with my mom to make cepelinai or simple kugelis. For every holiday we always make sure to include as many Lithuanian dishes as possible to keep the tradition alive.

Lithuanian history stays alive in everyone’s hearts. For many Lithuanians, they lived through the Soviet Union and the independence movement in the late 20th century. As soon as Lithuanians gained their second independence, they felt obligated to keep Lithuania independent. Every year on February 16th, the Lithuanians have a huge party to celebrate their first independence in 1918 and also on March 11th for their second independence in 1991. All Lithuanians take special pride in their independence because many of them fought long and hard for it.

All Lithuanians have a special respect for our country and each other. From food to family, we are all proud to be Lithuanian.

Paskatinamieji:

Nicolas Hayder

Indianapolio Lituanistinė Mokykla 7 klasė

"Why Lithuania is Dear to Me"

At first glance, Lithuania is a small dot on a big map. My friends here in Indiana, USA have never heard of it. Until a few years ago, I have never been there. All I know about it I have heard from my mom and by attending Lithuanian Saturday school. I am learning that this small dot has a rich culture, an important history, and a place in my heart.

The place in my heart has grown over time. My earliest memories are from my mom singing me soft lullabies in a language I did not understand. They stay in my mind, "augo sode klevelis…" a song I heard again at the 2015 song festival in Chicago, where I sang with my mom and sister with our choir from Indianapolis. I know now that this song was also sung by my great-grandmother to help my mom sleep when she was little.

It's not easy to keep ties with Lithuania growing up in a family of mixed cultures and languages. In my family, there are four languages competing for our attention and energy: English, French, Arabic, and Lithuanian. Lithuanian is the least known and most uncommon of these in the United States. When we moved to Indianapolis when I was five, it was my first chance to go to a Lithuanian school. Through many teachers, classes, and events, I have learned a lot about my grandparents' life and their culture. I still have a lot to learn, though.

In the summer of 2017, my whole family took a trip to Lithuania together. This is when everything I was taught and everything I had heard about Lithuania came together. I got to go to a student song and dance festival and hear those songs again, but this time being sung by thousands of young people like myself. I

was surrounded by the language. I tasted delicious food. I walked to the famous Gediminas tower with the yellow, green, and red flag waving in the wind, and I understood.

Although I am immersed in a very American environment and surrounded by friends who have not heard of this special, far away place, I know that I have a strong connection with it. The small dot on a big map has a special place in my heart. And it always will.

Evija Plummer

Lithuanian School of Washington 4B klasė

"I am a Lithuanian of the World"

The one thing that everyone has in common is the fact that we are all different. I am different because I am a Lithuanian. I still go to an American school on the weekdays just like everyone else. I still like dogs and ice cream and sports just like everyone else. But I am also a part of something more. I get to be connected to all of the other Lithuanians around the world. Being Lithuanian teaches me about my family's past and can help guide me into the future.

Through being Lithuanian I have learned a ton of things I never could have known. At šokių švente and stovykla I've met people from all across the globe. I get to make friends from Australia, Canada, and all around Europe. Being Lithuanian has taught me to be more open minded, and how to have fun with everyone I meet.

Though being a Lithuanian living in America can open many doors for me, it is not always easy. Because Lithuanian is not my first language, I often struggle to speak with people who are fluent. I also wake up early every Saturday to attend Lithuanian school.

But it is worth it because my grandparents came from Lithuania during World War II. It is worth it because when my friends at school ask me to say something in Lithuanian I can feel proud because I know how to do that. And every night when I go to bed I can be happy because I know I am unique.

Simon Trzepizure

"Lietuvėlė" Jackson, NJ 8 klasė

"Why is Lithuania Dear to Me"

Lithuania is a beautiful country that is well known for its castles and breathtaking landscapes. Sure, you can search for Lithuania on the internet, but I'm going to tell you how Lithuania is dear to me. From its food, to its culture, and to its castles, Lithuania has many reasons to be loved. But I'm not the only person who loves Lithuania. Many people in the world also love it for these reasons.

What do you think of when you hear the word "Lithuania?" Maybe you think of the people there, your family, or maybe just the marvelous scenery out there. But this is not the case for me. When I hear the word "Lithuania," I think of its culture. At home, here in America, my family celebrates many holidays, but with a Lithuanian twist. For Easter, we design eggs, and for Christmas, we celebrate it like how my grandparents who live in Lithuania do. Speaking of my grandparents, we keep in touch with them nearly every single day, which makes me and my family happy. However, at home, we don't speak Lithuanian. My father, who is Polish, doesn't really speak or understand Lithuanian, but I tend to find myself speaking Lithuanian to my mother. So that's a good thing to hear. Lithuanian culture is one of the reasons why Lithuania is dear to me.

The next reason why Lithuania is dear to me is its food. Now, you may be saying to yourself that the food isn't really important, but trust me, it is. In my

opinion, Lithuanian food is incredible, and it is one of my favorite types of food. In my house, we have Lithuanian food nearly all of the time. Every summer, we go to Lithuania and we literally have to eat Lithuanian food. My mother makes it all the time now. I'm always excited to go to Lithuania, and I can't wait to try new foods there!

The last reason why Lithuania is dear to me is its historic castles. Every summer in Lithuania, we visit some kind of castle. Whether it is Gedimino Pilis, or Trakų Pilis, or another, we have to visit one. I guess you can say that it's a tradition, but we love to go see them. Lithuania is one of many countries left that has castles with its gothic aura, and these castles are really old. There are museums and tour buses to take in order to visit, and I can't wait to go again!

When hearing the word "Lithuania," it brings me happiness and joy. I love visiting there, especially for long periods of time. Its culture, food, and historic castles have connections to me, and I'm proud to be a Lithuanian who lives in America. Because of this, I can tell my future family all about it, and take them there. That is why Lithuania is dear to me, and my family as well.